

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 378/2014-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. júla 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ivetty Macejkovej a sudcu Sergeja Kohuta predbežne prerokoval sťažnosť R. Č., vo veci namietaného porušenia jeho práv garantovaných čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj čl. 14 ods. 3 písm. c) a d) Medzinárodného paktu a občianskych a politických právach postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 8 T 8/2005 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť R. Č. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. marca 2014 doručená sťažnosť R. Č. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich práv garantovaných čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj čl. 14 ods. 3 písm. c) a d) Medzinárodného paktu a občianskych a politických právach (ďalej len „pakt“) postupom

Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 T 8/2005 (ďalej aj „namietaný postup“).

2. V úvode svojej sťažnosti sťažovateľ uviedol, že 6. apríla 2011 podal v trestnej veci vedenej pred krajským súdom pod sp. zn. 8 T 8/2005 dovolanie proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ako súdu odvolacieho; ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 To 24/2007 z 27. februára 2008. Ďalej uviedol, že 20. septembra 2011 mu bola doručená výzva krajského súdu z 30. augusta 2011 na zvolenie si advokáta. Sťažovateľ následne 22. septembra 2011 oznámil krajskému súdu svoju nemajetnosť a požiadal o ustanovenie advokáta.

3. Sťažovateľ ďalej uviedol, že 5. augusta 2013 podal o. i. sťažnosť zo 4. augusta 2013 na prietahy v konaní pred krajským súdom Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“), pričom sťažnosť bola ministerstvom postúpená krajskému súdu. Sťažovateľ v sťažnosti na prietahy podľa jeho vyjadrenia uviedol, že krajský súd neodoslal podané dovolanie na najvyšší súd, v dôsledku čoho nie je o jeho dovolaní rozhodnuté a dochádza k prietahom v konaní o podanom dovolaní. Dňa 5. septembra 2013 bola sťažovateľovi doručená odpoveď predsedu krajského súdu sp. zn. Spr. 172/2013 z 2. septembra 2013 na sťažovateľom podanú sťažnosť na prietahy. V tejto súvislosti sťažovateľ uviedol, že podľa predsedu krajského súdu bolo zo spisu zistené, že predseda senátu prvého stupňa odstraňoval chyby dovolania, a to aj prostredníctvom výzvy z 30. augusta 2011 na zvolenie si advokáta, a následne 10. apríla 2012 žiadal Ústav na výkon trestu odňatia slobody a Ústav na výkon väzby Leopoldov o informácie týkajúce sa pracovného zaradenia sťažovateľa a rozúčtovanie pracovnej odmeny. Zároveň žiadal Mestský úrad v M. a iné orgány verejnej správy o podanie informácií o majetkových pomeroch sťažovateľa. Podľa názoru sťažovateľa sa však predseda krajského súdu vo svojej odpovedi nevyjadril k prietahom v konaní.

4. Sťažovateľ ďalej uviedol, že 23. októbra 2013 mu bolo doručené opatrenie krajského súdu č. k. 8 T 8/2005-789-790 zo 17. októbra 2013, ktorým krajský súd ustanovil sťažovateľovi obhajcu, advokáta JUDr. Vladimíra Habiňáka. Dňa 18. novembra 2013

sťažovateľ prostredníctvom ustanoveného advokáta doplnil svoje dovolanie a odstránil nedostatky podania.

5. Podľa sťažovateľa uvedeným postupom krajského súdu, ktorý nepredložil spis na rozhodnutie o dovolaní, došlo k neodôvodneným priet'ahom v konaní, keďže ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu nebolo o jeho dovolaní rozhodnuté. Sťažovateľ sa podľa jeho vyjadrenia nachádza v právnej neistote, keďže bol odsúdený na trest odňatia slobody na doživotie s tým, že jeho podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody na doživotie nie je prípustné. Podľa sťažovateľa spravodlivosť, ktorá sa vykonáva oneskorene, ohrozuje právo na súdnu ochranu, čím sa zároveň ohrozuje účinnosť a dôveryhodnosť justície. V súvislosti s jemu uloženým trestom odňatia slobody na doživotie s tým, že podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody na doživotie nie je prípustné, sťažovateľ poukázal na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) a vyslovil názor o nesúlade uloženia uvedeného trestu s dohovorom.

6. Podľa sťažovateľa pomalá spravodlivosť je odmietnutá spravodlivosť. V súvislosti s priet'ahmi v súdnom konaní odkazuje na bohatú judikatúru ESLP. Sťažovateľ ďalej namietal, že krajský súd nerozhodol včas ani o jeho žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu, a to napriek tomu, že poukázal na svoju nemajetnosť. Krajský súd rozhodol opatrením č. k. 8 T 8/2005-789-790 zo 17. októbra 2013, ktorým ustanovil sťažovateľovi advokáta, čím podľa sťažovateľa došlo k svojvoľnej nečinnosti a obštrukcii v trvaní 30 mesiacov, a teda došlo k zbytočnému priet'ahu.

7. V závere svojej sťažnosti sťažovateľ poukázal na uznesenie krajského súdu č. k. 8 T 8/2012-728 zo 17. januára 2011, ktorým mu krajský súd uložil povinnosť uhradiť štátu trovy spojené s právnym zastúpením.

8. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že krajský súd vo veci sp. zn. 8 T 8/2005 o návrhu na dovolanie porušil svojou nečinnosťou a obštrukčným konaním jeho práva garantované čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny, čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c) dohovoru, ako aj čl. 14 ods. 3 písm. c)

a d) paktu, aby priznal sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 3 150 € a prikázal krajskému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prietáhov.

II.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

III.

11. Predmetom konania pred ústavným súdom je sťažnosť, ktorou sťažovateľ brojí proti porušovaniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov v konaní o návrhu na dovolanie vo veci vedenej pod sp. zn. 8 T 8/2005 podanom cestou krajského súdu, čím malo zároveň dôjsť k porušeniu jeho práv garantovaných čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny, čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c) dohovoru, ako aj čl. 14 ods. 3 písm. c) a d) paktu.

12. Pre možnosť ústavného súdu zaujať stanovisko k potenciálnemu porušeniu uvedených práv sťažovateľa je potrebné ustáliť, či došlo v postupe krajského súdu k zbytočným prietahom, resp. či sťažnosť vzhľadom na stav konania pred všeobecnými súdmi nie je neopodstatnená.

13. Účel základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov vymedzil ústavný súd vo svojej skoršej judikatúre tak, že „účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu“ ([II. ÚS 26/95](#)). Základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je príkazom pre všetky štátne orgány na také konanie, ktoré vytvára právnu istotu pre subjekty práva. Základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zákonodarca zabezpečuje prostredníctvom procesno-právnych inštitútov, ktoré sú štátne orgány vrátane všeobecných súdov povinné efektívne a vecne správne využívať.

14. Podľa zistenia ústavného súdu najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 Tdo V 4/2014 z 3. marca 2014 odmietol sťažovateľom podané dovolanie proti rozsudku odvolacieho (najvyššieho) súdu sp. zn. 1 To 24/2007 z 27. februára 2008 (rozhodnutie o odvolaní sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 8 T 8/2005 z 13. júla 2007).

15. Z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tdo V 4/2014 z 3. marca 2014 vyplýva, že sťažovateľ podal 23. apríla 2008 prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Jána Kicu dovolanie proti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 1 To 24/2007 z 27. februára 2008.

Dovolanie sťažovateľa najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 Tdo V 6/2008 z 2. marca 2009 odmietol. Proti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 1 To 24/2007 z 27. februára 2008 sťažovateľ podal na krajskom súde 18. novembra 2013 opätovne dovolanie, a to prostredníctvom ustanoveného obhajcu JUDr. Vladimíra Habiňáka. Ako už ústavný súd v predchádzajúcom bode uviedol, najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 Tdo V 4/2014 z 3. marca 2014 odmietol sťažovateľom podané opätovné dovolanie.

16. Sťažovateľ podal svoju sťažnosť (datovanú 13. marca 2014) adresovanú ústavnému súdu na poštovú prepravu 13. marca 2014. Sťažnosť bola ústavnému súdu doručená 14. marca 2014. Z uvedeného vyplýva, že v čase podania sťažnosti ústavnému súdu bolo o sťažovateľom podanom (opätovnom) dovolaní už rozhodnuté (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tdo V 4/2014 z 3. marca 2014) a rovnako bolo rozhodnuté o jeho žiadosti o ustanovenie obhajcu (ustanovený mu bol advokát JUDr. Vladimír Habiňák), čo napokon potvrdil sám sťažovateľ vo svojej sťažnosti, keď uviedol, že JUDr. Vladimír Habiňák mu bol na účely podania dovolania ustanovený ako advokát opatrením krajského súdu č. k. 8 T 8/2005-789-790 zo 17. októbra 2013.

17. Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ sa v predmetnej veci domáha ochrany svojho základného práva podľa [čl. 48 ods. 2](#) ústavy (a z toho sťažovateľom odvodzujúcej ochrany ďalších práv) v čase, keď v označenom konaní a namietanom postupe krajského súdu namietané porušovanie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov už trvať nemôže, a teda bola odstránená jeho právna neistota, ústavný súd odmietol sťažovateľovu sťažnosť pre zjavnú neopodstatnenosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júla 2014